

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobkyně: **Mgr. Z. C.**, advokátka
Xxx, Xxx

zastoupena JUDr. PhDr. Pavlem Uhlem, Ph.D., Ph.D., advokátem
sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5

proti

žalované: **Česká advokátní komora**,
sídlem Národní třída 16, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory ze dne 6. 4. 2022, čj. K 136/2016

takto:

- I.** Rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory ze dne 6. 4. 2022, čj. K 136/2016, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. PhDr. Pavla Uhla, Ph.D., Ph.D., advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 1. 8. 2022 domáhá zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory (dále též dle kontextu „žalovaná“ či „odvolací kárný senát“) ze dne 6. 4. 2022, čj. K 136/2016 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory (dále též dle kontextu „**správní orgán prvního stupně**“ či „**kárný senát**“) ze dne 8. 6. 2017, sp. zn. K 136/2016 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo shledáno, že se žalobkyně dopustila kárného provinění spočívajícího v porušení § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o advokacii**“), ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení č. 1/1997 představenstva České advokátní komory ze dne 31. 10. 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**Etický kodex**“), tím, že *„při výkonu advokacie nepostupovala tak, aby nesnižovala důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržovala pravidla profesionální etiky ukládající jí povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu“*. Žalobkyně se měla předmětného kárného provinění dopustit skutkem spočívajícím v tom, že *„připojila svůj komentář k fotografii uveřejněné na facebookový profil města B., ve kterém se banlivě vyjádřila k osobě starosty města P.D., když k osobě tohoto starosty sedícího při jízdě na velbloudovi pořázené v souvislosti s oslavou dne Tří králů 2016 uvedla: „Malá hádanka. Co je to? Má to dva hrby a na zádech poblavní orgán.“*
3. Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 32 odst. 5 zákona o advokacii upuštěno od uložení kárného opatření a žalobkyni byla uložena povinnost zaplatit náklady kárného řízení ve výši 8 000 Kč.
4. Napadené rozhodnutí bylo žalovanou vydáno poté, co devátý senát Městského soudu v Praze rozsudkem ze dne 14. 1. 2022, čj. 9 Ad 17/2018 - 35 (dále též „**Zrušující rozsudek**“), zrušil rozhodnutí odvolacího kárného senátu ze dne 24. 5. 2018, čj. K 136/2016, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto a rozhodnutí potvrzeno (dále též „**Původní rozhodnutí o odvolání**“).
5. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 8. 6. 2022.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

6. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí žalovaná rekapitulovala závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí a upozornila, že o odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí rozhoduje znovu poté, co bylo Původní rozhodnutí o odvolání zrušeno Zrušujícím rozsudkem. Předdeslala, že *„[ú]vodem se lze pozastavit nad tím, kolik obdivuhodné intelektuální kapacity je vyčerpáno na obhajování prosté neomalenosti a hrubé neslušnosti“*.
7. Žalovaná se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí soustředila na zodpovězení dvou základních otázek, a to (i.) zda jednání žalobkyně spadá pod kárnou pravomoc orgánů žalované a (ii.) zda je dehonestace starosty podřaditelná pod základní schéma kárné odpovědnosti advokáta a zda se jedná o projev zaštitovaný svobodou projevu.
8. Uvedla, že sama žalobkyně *ex post* připustila, že její projev může být hodnocen jako nevhodný a neslušný, a konstatovala, že se z toho poučila. Přesto však podala odvolání. Dále žalovaná uvedla, že na danou situaci nedopadá článek 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „**Úmluva**“). Konstatovala, že žalobkyně vytýkala Prvostupňovému rozhodnutí nepřipustné rozšiřování skutkové podstaty nad zákonný rámec, nerespektovala však, že kárná odpovědnost je zhusta založena na aplikaci relativně abstraktních hypotéz. Limity přípustnosti či Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

nepřípustnosti jednání advokáta jsou věci uvážení, limitovaného § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Dále uvedla, že žalobkyně ulpívá na formalistickém výkladu § 17 téhož zákona. Advokát dle žalované nepřestává být součástí advokátního stavu, je-li zřejmé, že navenek vystupuje právě jako advokát. Podotkla, že dle § 5 odst. 1 písm. j) zákona o advokacii je podmínkou zapsání do seznamu advokátů složení advokátního slibu, v němž se advokát zavazuje mj. ctít etiku povolání advokáta a dbát důstojnosti advokátního stavu. Toto zákonné zmocnění se promítá především do Etického kodexu. V čl. 4 odst. 1 etického kodexu je přitom dle žalované uvedeno, že advokát je všeobecně povinen poctivým, slušným a čestným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Regulativ chování advokáta je tedy podle žalované v podstatě totožný s pravidly jiných právnických profesí (žalovaná v tomto směru poukazovala na § 24 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství; § 80 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích; § 45 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů; § 48 odst. 2 zákona č. 358/1992 Sb., notářský řád; § 116 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád).

9. Žalovaná upozornila na to, že výkon povolání advokáta se řídí i stavovskými předpisy, jejichž tvorba je výsadou advokátního stavu. I pokud by dle žalobkyně měli členové advokátního stavu dodržovat pravidla slušného chování pouze při výkonu advokacie, v projednávané věci přesahuje intenzita závadnosti chování žalobkyně podle žalované rámec obecně vnímané slušnosti natolik, že se jedná o závažné porušení povinnosti advokátovi stanovené zákonem o advokacii a stavovským předpisem. Tvrzení žalobkyně, že komentář nepsala jako advokátka, nekoresponduje podle žalované s tím, že se veřejnosti jako advokátka prezentuje. Žalovaná považovala za zvláštní, pokud žalobkyně vystupuje navenek jako advokátka (se zaměřením na ochranu osobnosti, lidská práva a svobody a ústavní právo) a na straně druhé poukazuje na to, že její projev nemůže podléhat kárné pravomoci mj. proto, že nejednala jako advokátka. Prezentuje-li se advokát svou příslušností k advokátnímu stavu, a je tak jako advokát vnímán, nesmí podle žalované sám sebe kompromitovat závadným chováním, které může mít dopad na advokátní stav.
10. Dále žalovaná poznamenala, že žalobkyně v odvolání uvedla: „(...) *projev kárně obviněné je nadevší pochybnost, pokud se odblédne od předpisů upravujících výkon advokacie, nepochybně souladný s právem.*“ Žalobkyně tedy podle žalované ospravedlňuje svůj výrok tím, že jej vyjímá z kritérií daných předpisy upravujícími výkon advokacie. Tím ovšem zároveň sděluje, že si je tohoto nesouladu vědoma. Komentář žalobkyně není v souladu s právem, jde o zásah do práva na ochranu osobnosti starosty, o němž prohlásila, že je pohlavní orgán, což si zcela jistě každý čtenář automaticky nahradí jiným výrazem. Označil-li advokát kohokoli, zejména orgán veřejné moci, za pohlavní orgán, jde o urážku dotýkající se intenzivně cti dotčené osoby. Žalovaná v této souvislosti odmítla tvrzení žalobkyně, že šlo o neškodnou metaforu mající více významů a že komentář není způsobit kohokoli urazit, neboť neobsahuje žádný vulgarismus. Snaha žalobkyně obhájit, že se jakožto osoba sama sebe soustavně prezentující jako advokátku může chovat mimo přímý výkon advokacie sprostě, se dle žalované májí účinkem.
11. K tvrzení, že skutek nedosahuje intenzity, která by byla schopna ohrozit vážnost kohokoliv, žalovaná uvedla, že čtenáři metaforický obsah sdělení pochopili a není třeba žádného vysvětlení. Odmítla, že by urážlivé projevy advokáta, nadto bez jakékoli návaznosti na bezprostřední důvody kritického postoje, měly spadat pod kategorii svobody projevu. Je-li adresát výroku osobou veřejně činnou, jsou na něj kladeny požadavky zvýšené odolnosti; to se však dle žalované netýká autora výroku, od něj se naopak může s ohledem na jeho příslušnost k určité profesní skupině vyžadovat větší míra zdrženlivosti, korektnosti a slušnosti, než na jiném příslušníku populace. Dále uvedla, že ochrana samostatnosti a samosprávy, na nichž je existence advokátní komory založena, vyžaduje, aby advokáti kladli na své chování navenek, zejména ve vztahu k veřejnosti, vyšší nároky, než jsou kladeny na chování subjektů mimo advokátní stav. Žalovaná upozornila, že obsah odvolání naznačuje nežádoucí trend spočívající ve snaze vytvořit schizma mezi chováním advokáta při poskytování právní pomoci a chováním advokáta v soukromé sféře. K tomu uvedla, že každé

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

závadné chování advokáta, který se prezentuje jako příslušník advokátního stavu, je-li závažným nebo opětovným zaviněným porušením povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi zákonem nebo stavovským předpisem, a snižuje-li důstojnost advokátního stavu, může být kvalifikováno jako kárné provinění.

12. Žalovaná dále uvedla, že Prvostupňové rozhodnutí není excesivní. V reakci na závazný právní názor vyslovený ve Zrušujícím rozsudku uvedla, že do § 17 zákona o advokacii bylo s účinností od 1. 1. 2021 zákonem č. 527/2020 Sb. vloženo slovo „zejména“. Tímto postupem byly pouze precizovány nároky kladené na chování advokáta, když výkon advokacie je nutno vnímat v širokém slova smyslu. Žalovaná zopakovala, že advokát se ostatně podle žalované při složení svého slibu dle § 5 zákona o advokacii zavazuje mj., že bude ctít právo a etiku advokáta a chránit lidská práva. Obsah tohoto ustanovení je třeba hodnotit jako celek, jako regulativ pro chování advokáta. Žalobkyně podle žalované na sebe vzala konkrétní odpovědnost svým chováním napomáhat prestiži advokacie, která byla i v minulosti považována za úctyhodné poslání. V tomto směru žalovaná poukázala na doktrinální závěry prof. Alexandry Krskové s tím, že toto pojetí advokáta, které vytváří jeho obraz chování i na veřejnosti a ve vztahu k veřejnosti, nepovažuje za přehnaně starosvětské a vyčpělé.
13. Žalovaná zdůraznila, že Městský soud v Praze dal žalobkyni v námitce nepřezkoumatelnosti za pravdu pouze částečně, a to v části týkající se údajné excesivnosti kárného rozhodnutí. Dodala, že za excesivní by je bylo možné považovat pouze tehdy, pokud by vybočovalo z dosavadní kárné praxe jak v právním posouzení, tak případně uloženým kárným opatřením. Tak tomu v daném případě podle žalované není; projevy advokáta libovolného charakteru, jež mají dopad v očích veřejnosti na vážnost a důstojnost advokacie jako stavu, jsou podle žalované postihovány konstantně od doby vzniku disciplinární odpovědnosti advokáta.
14. Žalovaná doplnila, že kárné řízení je nutno chápat jako stavovský soud. Kárná rozhodnutí nejsou důsledkem výkonu státní moci, ale státem svěřené veřejné správy (v tomto směru poukazovala na závěry Ústavního soudu v rozhodnutí sp. zn. IV ÚS 3638/15). Dodala, že advokát požívá v rámci uplatňování svobody projevu určité výhody. Je tomu zejména tehdy, vystupuje-li jakožto *alter ego* svého klienta, či obecně tehdy, bojuje-li proti nespravedlnosti. Tehdy je podle žalované chráněn i jeho expresivní projev, zejména je-li pronesen ve veřejném zájmu. Největší ochrany požívá advokát při řečnickém projevu v soudní síni; naproti tomu nese odpovědnost za všechny projevy svého chování, pokud mohou mít vliv na vážnost a důstojnost advokátního stavu.
15. Žalovaná podotkla, že osoba starosty je na vyšším stupni pomyslného žebříčku osob, které jsou povinny snášet kritiku, kterou se ovšem rozumí vyřčení určitého posudku s vyčlením konkrétních chyb. Difamace, zesměšnění osoby požívající nižší stupeň ochrany, kritikou podle žalované není. Žalovaná zopakovala, že se nelze zaštit'ovat svobodou slova při urážce, difamací konkrétní osoby. Urážka, výrok dotýkající se cti konkrétní osoby, není pod ochranou zásady svobody projevu, a to tím spíše, že v daném případě existuje jakožto solitérní informace bez uvedení souvislosti s jakoukoli věcnou kritikou.
16. Žalovaná zdůraznila, že urážlivý výrok žalobkyně sám o sobě vybočuje z případů projednávaných v kárném řízení, když takové urážlivé chování advokáta ve vztahu ke konkrétní veřejně činné osobě nebylo řešeno. Ve svých důsledcích však nikoliv, neboť toto difamující jednání mělo podle žalované bez dalšího výrazný, zásadní a zcela negativní vliv na vnímání advokacie jako takové, na její vážnost a na její důstojnost.
17. Žalovaná dodala, že po projevené sebereflexi kárný senát seznal, že není třeba uložení další sankce a pro splnění funkcí kárného řízení postačí projednání kárného provinění před kárným senátem. Uzavřela, že žalobkyně je z titulu svého povolání, v němž se specializuje na ochranu lidských práv a svobod, kárně odpovědná jako osoba, advokátka vnímaná jako součást justice v širším slova smyslu, osoba, jejímž posláním je ochrana spravedlnosti. Její expresivní projev, byť s použitím spisovné češtiny, je dle žalované urážlivý, nemá povahu sdělovaného názoru, myšlenky, informace Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

ve smyslu čl. 10 Úmluvy. Podotkla, že konsekvence, které se nabízejí i ve vztahu k případnému pokusu kritiky obdobného obsahu ve vztahu ke konkrétní jiné veřejně činné osobě, jsou zřetelné, např. osobu konkrétního soudce nevyjímaje.

III. Žaloba

18. Žalobkyně v podané žalobě předně shrnula skutkové a právní okolnosti předcházející vydání Napadeného rozhodnutí. Kromě jiného uvedla, že proti Původnímu rozhodnutí o odvolání podala žalobu, kterou postavila na celkem pěti žalobních bodech, z nichž první čtyři v zásadě kopírovaly její obranu v řízení před kárnými orgány obou stupňů. V posledním žalobním bodě pak vznášela námitku nepřezkoumatelnosti Původního rozhodnutí o odvolání, které Městský soud v Praze vyhověl a Zrušujícím rozsudkem rozhodnutí z tohoto důvodu zrušil, přičemž však nevyšel vstříc žádnému substanciálnímu žalobnímu bodu. Žalobkyně uvedla, že se v návaznosti na toto soudní rozhodnutí dne 18. 3. 2022 opakovaně vyjádřila k věci, přičemž reflektovala některé posuny, ke kterým došlo v právu (změna zákona), jejich odbornou reflexi v odborném tisku a stejnou reflexi kárné praxe, načež žalovaná vydala Napadené rozhodnutí, jímž opět rozhodla, a to výrokově shodně, že se odvolání zamítá a Prvostupňové rozhodnutí se potvrzuje.
19. Žalobkyně předem vlastního vymezení žalobních bodů uvedla, že vzhledem k tomu, že naprostá většina argumentace, která již jednou byla předmětem soudního projednávání, se nezměnila, je argumentace v rámci prvních čtyř žalobních bodů až na drobnosti shodná s argumentací v odvolání a v žalobě proti Původnímu rozhodnutí o odvolání s tím, že čtvrtý žalobní bod byl rozšířen o argumentaci v duplice z předchozího soudního řízení. Dodala, že vzhledem k tomu, že žalovaná na tuto argumentaci nijak nereagovala a nevyvracela ji (jak žalobkyně rozvádí v rámci vlastních žalobních bodů), žalobkyně částečně opakuje svou argumentaci v nezměněné podobě. Uvedla, že rozdíl oproti minulé žalobě přináší skutečnost, že žalobkyně namítala ve svém doplnění odvolání ze dne 18. 3. 2022, že přiznané náklady byly nepřiměřené, avšak žalovaná na tuto argumentaci nijak nereagovala. Žalobkyně tak z tohoto argumentu činí nový žalobní bod (pátý žalobní bod) a o námitku, že na tento argument žalovaná nereagovala, rozšiřuje šestý žalobní bod, který byl v minulé žalobě označen jako pátý žalobní bod.
20. Námitkami soustředěnými pod **prvním žalobním bodem** žalobkyně poukazovala na to, že vymezení skutku neobsahovalo nezbytný prvek zákonné skutkové podstaty, jenž je definován slovy „při výkonu advokacie“. Uvedla, že skutková podstata kárného deliktu, jehož se měla žalobkyně dopustit, vychází ze znění § 17 zákona o advokacii, který ukládá advokátům povinnost určitého chování při výkonu advokacie. Toto ustanovení tak zasahuje advokáta pouze při výkonu advokacie. Správní orgány je však vyložily široce tak, že tato povinnost se vztahuje i na jednání advokáta, který zrovna advokacii nevykonává. Takový výklad je nepřipustným rozšířením skutkové podstaty nad zákonný rámec, je v rozporu s principem právní jistoty a zásadou, že není trestu bez zákona, vztahujícího se i na tento typ postihu. O tom, že se povinnost stanovená zákonem vztahuje na výkon advokacie, by dle žalobkyně nebylo lze mít žádnou pochybnost, i kdyby v § 17 zákona o advokacii nebylo výslovně stanoveno, že tomu tak je. Zákonodárce to však v tomto ustanovení ještě zdůraznil. I kdyby byl možný dvojí výklad, bylo by dle žalobkyně nutné aplikovat ten, který je pro žalobkyni příznivější.
21. Žalobkyně dále uvedla, že kárnou postižitelnost jednání nemůže založit ani odkaz na ustanovení čl. 4 odst. 1 Etického kodexu. Kárnou odpovědnost může ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii založit pouze porušení stavovského předpisu, aniž by uvedená povinnost navazovala na konkrétní ustanovení zákona. Ačkoliv čl. 4 odst. 1 Etického kodexu, který je nepochybně stavovským předpisem ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii, svým zněním vyvolává dojem, že reguluje oblast jakéhokoliv chování, tedy i mimo výkon povolání, není tomu tak s ohledem na působnost stavovského předpisu jako celku, neboť i z jeho označení je zjevné, že působnost předpisu se vztahuje pouze na etiku profesionální, tedy spojenou s profesí – s výkonem povolání.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

Předmětné ustanovení tedy reguluje pouze oblast výkonu advokacie. Vzájemnou provázanost obou normativních úrovní pak konstatuje věta druhá § 17 zákona o advokacii.

22. Ústavní pořádek podle žalobkyně připouští, aby povinnosti byly uloženy zákonem, popřípadě na základě zákona a v jeho mezích [čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „**Listina**“)]. Stavovský předpis tedy může ukládat nové povinnosti, popřípadě zákonné povinnosti konkretizovat, ale pouze na základě zákona a v jeho mezích. Jediné ustanovení, které vytváří věcné zmocnění pro přijetí stavovského předpisu, je podle žalobkyně právě § 17 zákona o advokacii, jehož druhá věta konstatuje, že etická pravidla stanoví stavovský předpis a první věta váže tato pravidla jednoznačně pouze na výkon advokacie.
23. Dále uvedla, že srovnání deliktní způsobilosti advokátů s jinými justičními profesemi není přiléhavé. Tyto ostatní profese totiž vykonávají veřejnou moc a požadavky a nároky na ně jsou tedy odlišné. Advokát například může být politicky aktivní, může komentovat veřejné dění apod. Podle žalobkyně nemůže obstat ani důraz odvolacího kárného orgánu na samosprávu advokacie, ze kterého odvozuje relativně širokou autonomii při definici hranic kárné odpovědnosti. Existence stavovské samosprávy nemůže být principem, který překoná princip *nulla poena sine lege* (čl. 39 Ústavy České republiky). Stavovská samospráva není nad zákonem a je možné ji realizovat pouze v zákonném rámci.
24. Žalobkyně poukázala na to, že Napadené rozhodnutí operuje argumentačně nesprávně se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, čj. 5 As 34/2003 - 47. Ač zmíněný rozsudek obsahuje větu, kterou lze vykládat jako podporu provedené extense deliktní odpovědnosti, je tato věta podle žalobkyně vyjádřena *obiter dictum*, se nevztahuje na meritum věci projednávané v onom řízení, a nelze z ní tedy vycházet jako z nosného názoru. Žalobkyně dále připomněla závěry vyslovené v rozsudku kasačního soudu ze dne 12. 3. 2009, čj. 6 Ads 73/2008 - 77, s tím, že mezi řádky koriguje *obiter dictum* vyjádřené v rozsudku čj. 5 As 34/2003 - 47. Opakovaně poukázala na rozdíly ve vymezení kárné odpovědnosti u jiných justičních povolání a zdůraznila, že skutek se nestal v rámci výkonu advokacie. Její facebookový profil v době skutku nebyl označen jako profil advokátky, neřeší na něm věci spojené s její advokací a advokacii vykonává v jiném městě.
25. Žalobkyně dále pod **druhým žalobním bodem** namítala, že skutek, bez ohledu na kontext výkonu advokacie, nedosahuje intenzity, jež by byla s to ohrozit vážnost kohokoliv, včetně advokacie. Uvedla, že „vážnost advokacie a její ohrožení“ jsou neurčité pojmy, proto se jejich výklad musí podřídit principu *in dubio pro reo*. Komentář je krátkou větou, neobsahuje žádný vulgarismus, má metaforický obsah a je současně slovní hříčkou. Nejde o negativní hodnocení, ale o reakci na to, že starosta města jel v kostýmu na velbloudu. Podotkla, že v kontextu celé události se jednalo o reakci adekvátní dané situaci. Podle žalobkyně je stěžejní možné, aby adekvátní výrazový prostředek, jenž je dílem nad věcí a dílem situaci vtípně kritizuje, ohrozil vážnost advokacie. Větší mediální odezvu, než výrok samotný, mělo kárné stíhání žalobkyně.
26. Námitkami soustředěnými pod **třetím žalobním bodem** žalobkyně namítala, že právní hodnocení skutku by mělo být korigováno principem svobody slova. Uvedla, že komentář byl projevem ve veřejném prostoru a byl realizací svobody slova, která je chráněna jak předpisy ústavního pořádku (čl. 17 Listiny), tak předpisy mezinárodního práva (čl. 10 Úmluvy). Svoboda slova není neomezená, ale je třeba testovat přípustnost každého omezení. Žalobou napadené rozhodnutí však neřeší otázku, jaká z hodnot uvedených v čl. 10 odst. 2 Úmluvy je důvodem pro omezení svobody slova v projednávaném případě. Odkázala na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „**ESLP**“) ve věci *Casado Coca proti Španělsku* ze dne 24. 2. 1994, č. 15450/89, § 39 (a související doktrinální závěry), v němž bylo judikováno, že zásah španělské advokátní komory je zásahem státního orgánu. Totéž platí v ČR. Kárné rozhodnutí je tak nutno věcně testovat jako zásah státu a zkoumat jeho přípustnost ve smyslu čl. 10 odst. 2 Úmluvy. Dodala, že komentář je, odhlédne-li se od předpisů upravujících výkon advokacie, souladný s právem. Sporné je pouze to, zda je jako

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

advokátka za komentář odpovědná, pokud jej nenapsala jako advokátka nebo v souvislosti s advokací. Dodala, že omezení svobody slova advokátů je sice přípustné, ale pouze týká-li se výroků, které souvisejí s výkonem advokacie, a jedná se o výroky adresované směrem k justici. Výklad ESLP je tak dle žalobkyně zcela v souladu s § 17 zákona o advokacii, který etické standardy chování a výroků přičítá advokátům pouze v rámci výkonu advokacie. Rozhodnutí žalované tento ustálený judikatorní standard nejen nerespektuje, ale ani se proporcionalitou zásahu do práva na svobodu slova vůbec nezabývá a případný konflikt s mezinárodním právem argumentačně ignoruje. V tomto směru je rozhodnutí nejenom věcně vadné, ale i nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí, jež se podle žalobkyně pokouší tuto otázku vyřešit, dle ní poněkud právně naivně interpretuje právo na ochranu osobnosti a návazně je aplikuje na hodnocení jednání žalobkyně, a dochází k tomu, že pokud adresát výroku je povinen snášet vyšší míru kritiky, a to i expresivní kritiky, tak tato právní skutečnost nevstupuje do řešení otázky kárné odpovědnosti žalobkyně. Takový právní názor je dle žalobkyně nesprávný, neboť právo je soudy vykládáno naopak tak, že k zásahu vůbec nedochází. Žalovaná podle žalobkyně pomíjí, že uvedený princip slouží k ochraně původce projevu a nelze jej pro jednu oblast práva (občanskoprávní ochrana osobnosti) uznat jako platný a funkční a pro jinou oblast práva (kárná odpovědnost) nikoliv. Žalobkyně nadto poukazovala na dle ní vulgární a ofenzivní vyjádření dotčeného starosty, které má dvě významové roviny – jednak otevřeně konstatuje, že se jej výrok žalobkyně nedotkl, a jednak výrazně snižuje práh přípustnosti slovních prostředků do oblasti, ve které se žalobkyně rozhodně nepohybovala. Už jen z toho je dle žalobkyně zjevné, že výrok žalobkyně nemohl zasáhnout do jeho osobnostních práv.

27. Pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobkyně namítala, že Napadené rozhodnutí je v kontextu jiných skutků nebo jiných rozhodnutí excesivní. Její jednání spadá mimo prostor nedovoleného jednání, jak jej vnímá dosavadní rozhodovací činnost a právnícká veřejnost, které vnímají nezbytný prostor svobodného vyjadřování. Poukázala na to, že ze strany jiných justičních povolání zaznívá kritika, že kárná praxe České advokátní komory toleruje expresivní výroky advokátů vyslovené v souvislosti s výkonem advokacie na adresu představitelů justice, z nichž některé jsou útokem zjevně intenzivnější, než její komentář, ale žalovaná je nestíhá. Odkázala na rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2016, čj. 11 Kss 6/2015 - 53, v němž byl kárně obviněný soudce uznán vinným za publikaci dvou článků, které obsahovaly explicitní vulgarizmy a přímé útoky na menšiny, a zproštěn viny za publikaci jednoho, který byl založen na zjednodušeném přirovnání a byl rovněž plný nenávistných a předsudečných postojů, ale nebyl otevřeně vulgární. Komentář v kontextu této hranice leží zcela mimo nastavená pravidla kárné odpovědnosti.
28. Žalobkyně pak srovnávala projednávaný skutek s veřejným projevem jiného advokáta JUDr. Tomáše Sokola, který o jiné advokátce, tedy o osobě, jejíž status požívá dle předpisů komory vyšší ochrany než status starosty, pronesl výrok, který nyní projednávaný výrok svou případnou nepřijatelností značně předčí. Poukazovaný text byl dle žalobkyně psán z pozice člena (místopředsedy) představenstva České advokátní komory, tedy nejenom advokáta, ale i druhého nejvyššího funkcionáře komory. Text rovněž neobsahuje žádný vulgarizmus, ale hodnotí skrze příměr a slovní hříčku. Podstatou tohoto sdělení je to, že kritizovaná osoba je označena za intelektuálně natolik slabou, že její intelekt odpovídá zásahu do mozku – lobotomii. Tedy za osobu úplně hloupou, což je pochopitelně pro každého urážející. Tento útok je podle žalobkyně intenzivnější než skutek, za který byla stíhána ona sama. Žalobkyně uvedla, že jí není známo, že by kárné orgány komory stíhaly za tento skutek místopředsedu svého představenstva, a s ohledem na to, že takové kauzy bývají mediálně sledované, tak by nepochybně tato skutečnost byla veřejně známa. Pokud orgány komory tolerují zásadnější slovní útok advokáta na jiného advokáta, potvrzuje to dle žalobkyně její argument ohledně excesivity kárného provinění.
29. Námitkami soustředěnými soudem pod **pátým žalobním bodem** žalobkyně namítala, že uložená povinnost úhrady nákladů řízení je excesivní. Podotkla, že již v doplnění odvolání uvedla, že Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

uložené náklady ve výši 8 000 Kč považuje za excesivní, na čemž nadále trvá s tím, že částku nepovažuje za bagatelní, ale naopak za nepřiměřenou a v podstatě i částečně nahrazující peněžítý trest. Přitom provedla porovnání s jinými případy paušální výše nákladů řízení. Výše nákladů by neměla dle žalobkyně výrazně vybočovat z nákladů obecného přestupkového řízení. Částku 8 000 Kč nelze podle žalobkyně považovat za přiměřenou, ale za zneužití práva a skryté trestání advokáta; přestože v daném případě je formálně upuštěno od potrestání, materiálně je podle žalobkyně uložena sankce. Žalobkyně dodala, že soud usnesením představenstva není vázán a je naopak oprávněn si otázku přiměřenosti posoudit sám.

30. Pod **šestým žalobním bodem** pak žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost a nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Tyto vady spatřovala v tom, že se Napadené rozhodnutí nevypořádalo s argumentací obsaženou v odvolání. Žalovaná pouze zrekapitulovala teze Prvostupňového rozhodnutí a konstatovala, že jsou správné, a po svém je opakovaně odůvodnila bez polemiky s odvoláním. Neřešila, zda byly odvolací argumenty správné, či nikoliv. Napadené rozhodnutí podle žalobkyně nereaguje na argument uvedený v doplnění odvolání ze dne 18. 3. 2022, ve kterém žalobkyně poukázala na rozdílnost v přístupu žalované k jinak srovnatelným nebo dokonce závažnějším skutkům advokátů, kterou namítala už v řízení před soudem a následně zopakovala v tomto podání. Napadené rozhodnutí rovněž nijak nereaguje na polemiku ohledně nákladů řízení. Žalobkyně dodala, že kárný orgán, který aplikuje dle § 35e zákona o advokacii přiměřeně trestní řád, je povinen dostát povinnosti, kterou má soud v řízení trestním. Je tedy povinen naplnit dikci § 125 trestního řádu, které ukládá soudu (v projednávaném případě žalované) uvést, jak se vypořádal s obhajobou. Povinnost vydat přezkoumatelné rozhodnutí je současně i obecným principem rozhodování a dominuje správnímu i kárnému právu.
31. Žalobkyně byla přesvědčena, že ačkoliv by mohl být šestý žalobní bod jediným důvodem pro zrušení Napadeného rozhodnutí za současného odhlédnutí od jiných žalobních bodů, měl by soud podle ní posoudit žalobu v rozsahu všech žalobních bodů, protože jiné žalobní body lze posoudit plně a kvalifikovaně i v kontextu skutečnosti, že Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
32. Na závěr své žaloby pak žalobkyně zasazuje kontext právní otázky do judikatury Městského soudu v Praze ve své věci a v jiných věcech, resp. do kontextu citované judikatury Nejvyššího správního soudu.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobkyně

33. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 5. 10. 2022 setrvala na argumentaci uplatněné v Napadeném rozhodnutí. Připomněla, že Zrušujícím rozsudkem bylo Původní rozhodnutí o odvolání zrušeno pouze proto, že se odvolací kárný senát ve svém rozhodnutí nevypořádal s odvolací námitkou žalobkyně, že Prvostupňové rozhodnutí je excesivní v kontextu jiných skutků či jiných rozhodnutí (po věcné stránce přitom neshledal soud ani tuto námitku důvodnou).
34. Žalovaná upozornila, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu, je-li podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu vydanému poté, co soud dřívější rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je okruh potenciálně přípustných žalobních námitek omezen, a to s ohledem na koncentrační a dispoziční zásadu a na vázanost správního orgánu právním názorem soudu. V tomto směru poukazovala na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 2/2007 - 119. Podle žalované by tedy ze žalobních námitek, jež žalobkyně uplatnila v nynější žalobě, mohla být relevantní pouze námitka pod čtvrtým žalobním bodem, a to pouze v případě, že by odvolací kárný senát v Napadeném rozhodnutí nepostupoval v souladu se závazným právním názorem Městského soudu v Praze vyjádřeným ve Zrušujícím rozsudku. Tak tomu ovšem podle žalované není. Odvolací kárný senát v odůvodnění Napadeného rozhodnutí podle žalované vysvětlil, proč nepřisvědčil ani odvolací námitce žalobkyně ohledně excesivnosti kárného rozhodnutí. Zdůraznil, že projevy advokáta, jež mají v očích veřejnosti dopad

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

na důstojnost a vážnost advokátního stavu, jsou konstantně postihovány od vzniku disciplinární odpovědnosti advokátů. Jelikož bylo od uložení kárného opatření upuštěno, nemůže být rozhodnutí excesivní, ani pokud jde o sankci.

35. K námitce, že se odvolací kárný senát v Napadeném rozhodnutí nezabýval tím, co žalobkyně uvedla v závěru doplnění odvolání ohledně nákladů kárného řízení, žalovaná uvedla, kromě toho, že tuto námitku mohla žalobkyně vznést v odvolání a tento žalobní důvod mohl být uplatněn již v první žalobě, není relevantní podle žalované též z toho důvodu, že v této otázce nemají kárné senáty prostor pro správní uvážení, neboť povinnost uložit v „odsuzujícím“ rozhodnutí kárné obviněnému též povinnost zaplatit náhradu nákladů kárného řízení stanoví § 33a odst. 2 zákona o advokacii. Výše těchto nákladů je pak podle žalované na základě zákonného zmocnění stanovena stavovským předpisem, který je účinný více než osm let.
36. K námitce, že tuto částku nelze považovat za přiměřenou, žalovaná uvedla, že v tomto bodě nemohlo jít o odvolací námitku, když kárný senát o náhradě nákladů kárného řízení nemohl rozhodnout jinak. Žalovaná poukázala na to, že žádný z ministrů spravedlnosti nevyužil svého oprávnění podat návrh na přezkoumání ustanovení stavovského předpisu soudem, a lze mít proto za to, že stát považuje částku 8 000 Kč za přiměřenou.
37. Městský soud v Praze shledal ve Zrušujícím rozsudku námitky vznesené pod prvním až čtvrtým žalobním bodem nedůvodnými, žalovaná na relevantní pasáže rozsudku odkázala a citovala závěry vyslovené v bodech 36 a 37 vztahující se k prvnímu žalobnímu bodu.
38. Žalovaná uzavřela, že Napadené rozhodnutí bylo vydáno po řádně provedeném řízení na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž právní závěry v něm učiněné jsou s těmito skutkovými zjištěními v souladu.
39. Žalobkyně ve své stručné replice ze dne 21. 10. 2022 toliko krátce vysvětlila důvody, pro které v nynějším řízení uplatňuje námitky, které již neúspěšně uplatnila v minulém soudním řízení, a uvedla, že setrvává na své žalobní argumentaci. Soud přitom podotýká, že argumentace v replice obsažená neměla a se zřetelem k dále uvedenému ani nemohla mít na závěry, jež soud níže vyslovuje, žádný vliv, proto soud nepovažoval za potřebné poskytovat žalované další prostor pro procesní reakci, neboť její obsah by na závěrech soudu nebyl s to ničeho změnit.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

40. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
41. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně s tím výslovně souhlasila a souhlas žalované s takovým postupem byl v souladu s větou druhou téhož ustanovení presumován. Soud nenařídil jednání ani k provedení dokazování, neboť o skutkovém stavu věci nebylo mezi stranami sporu (jak vyplývá z níže uvedeného, žalovaná neučinila skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení soudu spornými) a žalobkyně také žádné důkazní prostředky nad rámec obsahu správního spisu nenavrhovala. Pro rozhodnutí bez jednání ostatně byly dány rovněž podmínky uvedené v § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
42. V posuzované věci žalobkyně brojí proti rozhodnutí, jímž bylo znovu zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí kárného senátu žalované, kterým byla shledána vinnou kárným proviněním spočívajícím v porušení § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 Etického kodexu, jehož se měla dopustit formou komentáře připojeného k fotografii uveřejněné na facebookový profil města, ve kterém se hanlivě vyjádřila k osobě jeho starosty. Podle žalované tak žalobkyně „*při výkonu advokacie nepostupovala tak, aby nesnižovala důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržovala* Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

pravidla profesionální etiky ukládající jí povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu“.

43. Napadené rozhodnutí bylo žalovanou vydáno znovu poté, co bylo její Původní rozhodnutí o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí zrušeno Zrušujícím rozsudkem městského soudu a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení.
44. Městský soud v Praze ve Zrušujícím rozsudku (rozsudek ze dne 14. 1. 2022, čj. 9 Ad 17/2018 - 35) podané žalobě vyhověl a Původní rozhodnutí o odvolání zrušil. Jak správně poukazuje žalobkyně, nevyšel však vstříc žádnému ze substanciálních žalobních bodů založených na argumentaci, která obsahově odpovídá argumentaci soustředěné pod prvním až třetím a částečně (k tomu viz níže) i čtvrtým žalobním bodem vzneseným v nyní projednávané žalobě. Soud nicméně posoudil jako opodstatněnou námitku nepřezkoumatelnosti Původního rozhodnutí o odvolání, když akceptoval argument, že se rozhodnutí dostatečně nevyrovnává s argumentací obsaženou v odvolání. V bodech 27 a násl. Zrušujícího rozsudku soud vyložil, že ač žalovaná ve svých rozhodnutích uvedla, z jakých skutečností vycházela a jak věc posoudila po právní stránce, odvolací kárný senát v Původním rozhodnutí o odvolání nereagoval dostatečným způsobem na odvolací námitky žalobkyně a řádně se s nimi v odůvodnění rozhodnutí nevyřadil.
45. Zatímco soud shledal řádnou, popř. ještě dostatečnou, reakci na odvolací námitky odpovídající obsahově námitkám vznášeným nyní pod prvním, druhým a třetím žalobním bodem, zdůraznil, že se žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vůbec nevyjádřila k námitkám poukazujícím na to, že je Původní rozhodnutí o odvolání v kontextu jiných skutků nebo jiných rozhodnutí excesivní, tedy námitkám, jež nyní žalobkyně opakuje a doplňuje pod čtvrtým žalobním bodem. Soud uzavřel, že žalovaná se k této skupině námitek vůbec nevyjádřila, natož aby uvedla, z jakého důvodu na ně nevešla. Přitom z Původního rozhodnutí o odvolání bylo dle soudu zřejmé, že žalovaná tuto odvolací námitku zaznamenala, neboť ji obsáhle ve shrnutí odvolání reprodukovala. Soud dodal, že tato odvolací námitka byla v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí na str. 7 a 8 poměrně podrobně rozvedena, a to obdobně jako v žalobě proti Původnímu rozhodnutí o odvolání. Žalovaná se jí však v tomto rozhodnutí vůbec nezabývala.
46. Z dosud uvedeného přitom plyne pro účely navazujícího soudního přezkumu rozhodnutí, jež žalovaná vydala znovu poté, co bylo její Původní rozhodnutí o odvolání derogováno Zrušujícím rozsudkem, několik významných důsledků.
47. Především platí, že žalovaná byla závazným právním názorem soudu, vysloveným ve Zrušujícím rozsudku v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. zavázána, aby se ve shora naznačeném směru věcí znovu zabývala a řádně vypořádala námitky, které dle přesvědčení soudu dosud nevyřadila (srov. mj. bod 59 Zrušujícího rozsudku).
48. Současně však také platí, že i sám Městský soud v Praze je, jak žalovaná správně připomíná, při posouzení nyní uplatňovaných námitek obsahově odpovídajících argumentaci, kterou žalobkyně vznášela již v žalobě proti Původnímu rozhodnutí o odvolání, vázán právním názorem, který sám k těmto otázkám ve svém Zrušujícím rozsudku vyslovil.
49. Jak uzavřel Nejvyšší správní soud v žalovanou odkazovaném rozsudku ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 2/2007 - 119, „[ž]aloba proti „novému“ rozhodnutí bude tedy ve většině případů přípustná jen co do námitky, že správní orgán nerespektoval právní názor vyslovený soudem. Vedle toho jsou ovšem přípustné i námitky, že v řízení po zrušení správního rozhodnutí soudem a novým správním rozhodnutím došlo k „novému“ porušení zákona, tj. k porušení, ke kterému v původním správním řízení nedošlo, případně mohou být namítány i vady „původního řízení“, které se však projevily až v nezákonnosti nového správního řízení nebo které byly podstatné až po zrušení nového rozhodnutí. Třeba dodat i to, že žalobce může úspěšně v nové žalobě uvést znovu i ty žalobní důvody, které nevedly ke zrušení původního správního rozhodnutí jen proto, že soud zrušil napadené rozhodnutí z jiných důvodů, aniž by se těmito žalobními důvody zabýval (např. se ve zrušujícím rozsudku nezabýval namítanou neúplností dokazování, neboť správní rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, apod.). Naopak nemohou být úspěšné, až

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

na některé výjimky, žalobní body, které mohly být uplatněny v zákonné lhůtě již v původní žalobě. Stejně tak nemohou obstát důvody, které byly sice uvedeny již v první žalobě, ale nebyly krajským soudem posouzeny jako opodstatněné“.

50. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v recentním usnesení ze dne 23. 2. 2022, čj. 1 Azs 16/2021 - 50, v tomto směru přehledně shrnul, že „**judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z principu, že právní názor je v konkrétní věci kasačně závazný nejen pro ten orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno, ale rovněž pro orgán, který zrušující rozhodnutí vydal.** Právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený při zrušení rozhodnutí krajského soudu tak zavazuje nejen krajský soud, ale i Nejvyšší správní soud samotný; o překonání kasačně závazného právního názoru přitom nelze usilovat ani předložením věci rozšířenému senátu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS). To platí dokonce i tehdy, pokud lze daný názor pokládat za judikaturní exces (výše citované usnesení rozšířeného senátu čj. 4 As 3/2018-50, bod 33).

Rovněž ve vztahu ke kasační závaznosti právního názoru krajského soudu lze vysledovat obdobné principy. Nerespektování závazného právního názoru krajského soudu má totiž podle ustálené judikatury za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího (rozsudek ze dne 18. 9. 2003, čj. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS; z poslední doby např. rozsudek ze dne 18. 6. 2020, čj. 2 Afs 282/2018-41, bod 31; rozsudek ze dne 25. 2. 2021, čj. 9 Afs 177/2020-48, bod 35). **V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, který byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „[n]ení prostor pro polemiku“** (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 12. 2020, čj. 1 As 312/2020-39, bod 32; obdobně např. rozsudek ze dne 1. 9. 2010, čj. 3 As 9/2010-73). Ostatně ani Nejvyšší správní soud nemůže přehodnocovat závazný právní názor vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku krajského soudu, pokud proti němu správní orgán nepodal kasační stížnost, ač mohl, a proti jeho závěrům brojí až v kasační stížnosti podané proti dalšímu rozsudku krajského soudu (rozsudky ze dne 10. 3. 2016, čj. 7 Afs 333/2015-47; ze dne 25. 8. 2016, čj. 9 As 201/2015-34, body 22–24; z poslední doby např. výše citovaný rozsudek čj. 2 Afs 282/2018-41, bod 33). **Tím není dotčena možnost žalobce brojit proti závaznému právnímu názoru vyslovenému ve zrušujícím rozsudku krajského soudu při soudním přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu. V takových případech není vyloučena možnost v kasačním řízení přezkoumat právní názor krajského soudu** (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, čj. 5 Afs 91/2012-41, č. 3321/2016 Sb. NSS, bod 47)“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem).

51. V bodech 42 a 43 předmětného usnesení pak rozšířený senát kasačního soudu uzavřel, že „[a]čkoliv by se mohlo zdát, že kasační závaznost právního názoru se uplatňuje pouze v soudním řízení, v němž došlo k jeho vyslovení, vylučuje takovou možnost přímo právní úprava. Skončí-li řízení před správními soudy **zrušením rozhodnutí správního orgánu, jemuž je věc vrácena k dalšímu řízení, spolu s koncem soudního řízení nemůže zanikat i kasační závaznost právního názoru Nejvyššího správního soudu či krajského soudu.** (...) Je-li správní orgán při vydávání nového rozhodnutí kasačně vázán právním názorem správních soudů vyslovených při zrušení původního rozhodnutí, **musí se kasační závaznost uplatnit i ve vztahu ke správním soudům při přezkumu nového rozhodnutí.** Kdyby totiž právní úprava na jednu stranu vyžadovala, aby se správní orgán řídil v novém rozhodnutí právním názorem správních soudů, avšak současně soudům umožňovala jejich právní názor při přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu libovolně měnit, **byla by tím narušena právní jistota účastníků řízení i efektivita správního soudnictví. Možný by totiž byl potenciálně nekonečný „ping pong“ mezi správním orgánem a správními soudy, založený na neustáleném přehodnocování již jednou posouzených otázek. Takový stav by však byl krajně nežádoucí**“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem).

52. Rozšířený senát kasačního soudu tedy vychází z toho, že kasační závaznost je třeba vztahovat i na následné řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu s tím, že tento závěr odpovídá dřívější judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž jsou krajské soudy také samy vázány svým názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku (viz bod 44 předmětného Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

usnesení). Poukazuje přitom na možnosti změny závazného právního názoru ke kasační stížnosti účastníka, který proti předchozímu rozhodnutí krajského soudu nemohl brojit kasační stížností.

53. Výše sumarizovaná východiska mají pro účely nyní posuzované věci následující konkrétní implikace.
54. Předně je třeba uvést, že osmnáctý senát Městského soudu v Praze je přísně vázán závěry vyslovenými devátým senátem zdejšího soudu v odůvodnění Zrušujícího rozsudku, pokud jde o závěr o nedůvodnosti argumentace předkládané nyní soudu opětovně ve shodné podobě v rámci prvního, druhého a třetího žalobního bodu.
55. Osmnáctý senát tedy není se zřetelem ke shora připomenutým závěrům rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu oprávněn se od závěrů vyslovených devátým senátem jakkoli odchýlovat, tyto revidovat či je jakkoli přehodnocovat. I pokud by se tedy se závěry devátého senátu jako takovými, popř. i některými z nich, neztotožňoval, brání mu výše připomenuté principy v tom, aby svým právním názorem závěry devátého senátu korigoval či dokonce zcela nahradil.
56. Se zřetelem k tomu, že žalobkyně námitky vznesené pod prvním až třetím žalobním bodem, jak sama ostatně v podané žalobě přiznává, fakticky doslovně převzala z žaloby proti Původnímu rozhodnutí o odvolání, nezbylo osmnáctému senátu než v rámci vypořádání námitek, které již devátý senát shledal z jím rozvedených důvodů neopodstatněnými, vyjít ze závěrů vyslovených k těmto otázkám v odůvodnění Zrušujícího rozsudku.
57. Poněkud specifickou je pak situace v případě námitek soustředěných pod čtvrtým žalobním bodem, nakořím devátý senát na jedné straně vyhověl námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů záležející v nevypořádání se s odvolacími námitkami odpovídajícími těm, které žalobkyně vznesla pod čtvrtým žalobním bodem ve své původní žalobě, avšak současně při věcném přezkumu shledal tyto námitky co do jejich substanciálního základu nedůvodnými. K tomu pak přistupuje okolnost, že žalobkyně v žalobě proti Napadenému rozhodnutí, jak sama uvádí, do námitek v rámci čtvrtého žalobního bodu připojila argumentaci uvedenou již v duplice podané v průběhu předchozího soudního řízení, k níž se však devátý senát v odůvodnění svých závěrů k námitkám čtvrtého žalobního okruhu výslovně nijak nevyjádřil, ač i ty se dotýkaly otázek porušení principu materiální rovnosti, resp. námitek, že rozhodnutí žalované v této věci jsou v kontextu jiných skutků nebo jiných rozhodnutí excesivní (k tomu srov. dále).
58. Není však sporu o tom, že žalovaná byla v souladu s dříve uvedeným zejména povinna v novém rozhodnutí o odvolání v souladu se závazným právním názorem soudu vypořádat všechny odvolací námitky žalobkyně, především pak právě námitky odpovídající těm vzneseným v rámci čtvrtého žalobního bodu. Současně pak byla povinna s přihlédnutím k obecným standardům vypořádat všechny eventuální další námitky, které žalobkyně v průběhu pokračujícího odvolacího řízení, do něhož se věc v důsledku Zrušujícího rozsudku vrátila, nově uplatnila (srov. přiměřeně závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, čj. 9 Afs 87/2018 - 38, publ. pod č. 3966/2020 Sb. NSS). Podobné principy se ostatně uplatní i v soudním řízení správním, kdy také krajský soud je v případě, dojde-li ke zrušení původního rozsudku Nejvyšším správním soudem, povinen se v dalším řízení a v novém rozhodnutí vypořádat s veškerými doplňujícími podáními, která žalobce v mezidobí soudu doručil, přičemž tak činí v intencích § 71 odst. 2 s. ř. s.
59. Po zrušení rozhodnutí soudem se tak řízení vrátilo zpět do odvolacího stadia a bylo třeba v něm zohlednit veškerá podání, která byla žalované, resp. odvolacímu kárnému senátu, doručena a vypořádat v souladu s požadavky kladenými na přezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů v nich uvedenou argumentaci. Této své obecné povinnosti měla žalovaná dostát tím spíše, pokud jí soud k tomu právním názorem vysloveným ve Zrušujícím rozsudku zavázal.
60. Vycházejí z popsaných úvah, musel soud v tomto kontextu v logice upořádání žalobních bodů předně přistoupit k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobkyně pod **šestým žalobním bodem** namítala, že ani v Napadeném rozhodnutí se žalovaná s argumentací uplatněnou Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

v odvolacím řízení nevypořádala. Žalobkyně výslovně namítala, že Napadené rozhodnutí nereaguje na argument uvedený v doplnění odvolání ze dne 18. 3. 2022, ve kterém žalobkyně poukázala na rozdílnost v přístupu žalované k jinak srovnatelným nebo dokonce závažnějším skutkům advokátů, kterou namítala už v řízení před soudem a následně zopakovala v tomto podání. Rovněž namítala, že žalovaná v Napadeném rozhodnutí rovněž nijak nereagovala na novou námitku vznesenou v podání ze dne 18. 3. 2022 a týkající se polemiky ohledně nákladů řízení.

61. Správní soudy v minulosti opakovaně k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí judikovaly, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 - 74).
62. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, či nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Ústavní soud v této souvislosti výslovně zdůrazňuje, že rovněž právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99). Řádné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem je tak podle Ústavního soudu nezbytnou zárukou proti libovůli v rozhodování, která je neslučitelná s principem demokratického právního státu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10). Evropský soud pro lidská práva a národní soudy přitom konstantně judikují, že právo na obhajobu a právo na přezkoumatelné odůvodnění je imanentní součástí práva na spravedlivý proces.
63. Za účelem posouzení důvodnosti námitek vznesených pod šestým žalobním bodem tak musel soud ze správního spisu především ověřit, zda žalobkyně, jak tvrdí v podané žalobě, skutečně vznesla v pokračujícím odvolacím řízení před vydáním Napadeného rozhodnutí v podání ze dne 18. 3. 2022 nové námitky, které zůstaly v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevypořádány.
64. Soud při prostudování správního spisu zjistil, že žalovaná žádné podání ze dne 18. 3. 2022, žádné jiné doplnění odvolání ani žádné jiné takové podání ve správním spisu neneviduje. Vyzval proto žalobkyni, aby své tvrzení o doplnění odvolání v průběhu odvolacího řízení doložila soudu předložením tohoto podání a doručenkou dokládající doručení takového podání žalované, o čemž také učinil úřední záznam do soudního spisu.
65. Žalobkyně přípisem ze dne 13. 10. 2022 soudu předložila podání označené jako „Vyjádření k novému řízení o odvolání“ datované dnem 18. 3. 2022 a adresované žalované. Současně

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

předložila toto podání ve formátu datové zprávy .zfo (ID zprávy 1016455252) včetně dokladu o doručení, z něhož vyplývá, že předmětné podání bylo dne 18. 3. 2022 žalované skutečně doručeno.

66. Soud žalovanou o této skutečnosti obratem informoval přípisem ze dne 14. 10. 2022, jenž jí byl doručen téhož dne, žalovaná se však do vydání rozhodnutí soudu k věci dále nevyjádřila ani za tímto účelem neindikovala soudu svůj záměr tak postupovat a neučinila v tomto směru žalobkyní osvědčovaná tvrzení spornými.
67. Soud ověřil, že žalobkyně v předmětném podání rozhojnila mj. své odvolací námitky odpovídající námitkám soustředěným pod čtvrtým žalobním bodem oproti původnímu odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí o argumentaci reagující na závěry vyslovené Městským soudem v Praze ve Zrušujícím rozsudku. Uvedla, že pokud Městský soud v Praze ve věci posouzení možného excesivního postupu odkázal na jiné kárné rozhodnutí ze dne 17. 9. 2010, sp. zn. K 119/2007, kde bylo kárné provinění shledáno i u výroku obdobného rázu (tj. také bez užití vulgarismu), pak je dle ní zcela zásadní, že šlo o skutkově naprosto odlišnou situaci. Výslovně namítala, že byla dána úzká souvislost s výkonem advokacie a předchozím poskytováním právních služeb (komentář byl namířen vůči bývalému klientovi) a vyjádření bylo nadto veřejně publikováno na celostátním zpravodajském internetovém serveru – tedy s mnohem širším publikem (dosahem), než stránka sociální sítě jednoho konkrétního okresního města. Právě tyto okolnosti podle žalobkyně definují závažnost jednání s dopadem na možné snížení důstojnosti advokátního stavu, které by ve svém souhrnu měly vést k zahájení kárného řízení. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že pro posouzení excesivnosti nejsou dané skutečnosti podstatné; trvala naopak na tom, že pokud by ony podmínky úzkého vztahu na výkon advokacie splněny nebyly (tj. nešlo by o dohru dřívějšího poskytování právních služeb a vyjádření vůči bývalému klientovi na veřejném internetovém serveru), předmětný advokát by vůbec nebyl za daný výrok kárně řešen. Žalobkyně dále namítala, že výroky advokátů, které jsou mnohdy i mnohem vážnějšího charakteru (jak co do použitých slov, tak co do skutkových okolností a vztahu k výkonu advokacie), často kárně řešeny vůbec nejsou. Opakovaně ve svém podání v daném kontextu týkajícím se rozdílnosti v přístupu žalované k jinak srovnatelným nebo dokonce závažnějším skutkům advokátů poukazovala na případ veřejného projevu jiného advokáta JUDr. Tomáše Sokola, jak činila již v duplice v předchozím soudním řízení a jak činí opět podrobněji i nyní v podané žalobě. Uvedla, že „*nejde o to, jak tvrdí soud, že „když může jeden, může i druhý“*“. Zdůraznila, že šlo o poukázání na excesivní (či libovolný a svévolný) přístup kárné praxe žalované, která si z neznámých důvodů vybírá ke kárnému projednání pouze určité případy, přestože jsou veřejně známé i případy mnohem závažnějšího charakteru, což dokládala i kritikou přístupu žalované publikovanou v Advokátním deníku. Namítala, že žádný jiný případ obdobné kárné praxe vylučující uplatněnou námitku excesivnosti přitom soud ve svém odůvodnění nenabídl.
68. Žalobkyně rovněž v předmětném podání upozornila, že už samo vyjádření soudu k výše uvedené otázce excesivnosti v návaznosti na kárné rozhodnutí ze dne 17. 9. 2010, sp. zn. K 119/2007, je problematické, protože právě námitka excesivnosti byla důvodem zrušení Původního rozhodnutí o odvolání z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, a soud tak nemohl a neměl žalované radit, jakým odkazem na to které kárné rozhodnutí opomenutou odvolací námitku napříště vypořádat; takový postup žalobkyně označila za rozporný s principem rovnosti účastníků dle čl. 37 odst. 3 Listiny. Žalobkyně se také vymezila proti tomu, že jako příklad excesivnosti nelze použít rozhodovací kárnou praxi soudců a státních zástupců. Trvala na tom, že pravidla etiky těchto profesních skupin jsou přísnější; jestliže tak nebyly v některých odkazovaných rozhodnutích osoby soudců uznány kárně odpovědnými za určité obdobně intenzivní výroky (taktéž nepochybně způsobilé zasáhnout do důstojnosti soudcovského stavu), tím méně by se tak dle žalobkyně mělo stát v méně přísnějších podmínkách vztahujících se na vyjadřování advokátů.
69. Žalovaná se však v odůvodnění Napadeného rozhodnutí s těmito námitkami nijak nevypořádala. Žádné závěry k tomuto komplexu námitek nevyslovila. Závěry, jež byly do odůvodnění Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

Napadeného rozhodnutí doplněny oproti argumentaci uvedené již v odůvodnění Původního rozhodnutí o odvolání, na tyto námitky výslovně nereagují, a to přesto, že důvodem zrušení Původního rozhodnutí o odvolání soudem bylo právě nevypořádání odvolacích námitek poukazujících na porušení principu materiální rovnosti, resp. rozdílnost v přístupu žalované k jinak srovnatelným nebo dokonce závažnějším skutkům.

70. Městský soud v Praze přitom nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud rovněž konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicitně* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1).
71. Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
72. V řešeném případě nicméně obsah správního spisu ani odůvodnění Napadeného rozhodnutí neumožňuje učinit závěr, že by se snad žalovaná vypořádala s předmětným okruhem námitek implicitně takovým způsobem, že by nevystávaly pochybnosti o tom, zda se odvolací kárný senát s touto částí odvolací argumentace skutečně věcně zaobíral.
73. Podání žalobkyně totiž v nyní posuzované věci ani nebylo v souladu s dříve uvedeným součástí spisu předloženého žalovanou soudem, nebylo zařazeno ani ve spisovém přehledu předmětného spisu, jehož řazení jinak odpovídalo běžným standardům a jednotlivé písemnosti na sebe řazením i evidenčním pořadovým číslem plynule navazovaly. Nelze tedy skutečně dovozovat, zda žalovaná měla toto podání v době svého rozhodování k dispozici, resp. zda o něm při svém rozhodování členové odvolacího kárného senátu věděli (srov. písemnost pod poř. č. 116 správního spisu), zda ho vzali v potaz a případně považovali – z důvodů, jež nebyly v odůvodnění Napadeného rozhodnutí popsány – za nepodstatné, nebo zda jim vůbec předloženo nebylo.
74. Výše popsané nedostatky přitom dle přesvědčení soudu nelze ztotožňovat ani s opomenutím reakce na případnou toliko dílčí a nepodstatnou odvolací námitku vznesenou žalobkyní. Jak bylo uvedeno výše, shora rekapitulované námitky poukazovaly na již zdejší soudem v předchozím rozsudku akcentovanou povinnost správních orgánů zkoumat v tomto typu řízení předmětný okruh otázek a tvořily tak ve svém důsledku jeden z významných momentů její argumentace.
75. Aniž by přitom soud předjímal konkrétní věcné vypořádání těchto námitek, které mu za této procesní situace nepřísluší, je nucen konstatovat, že předmětné námitky žalobkyně zcela jistě nelze považovat za *a priori* nevýznamné, zjevně irelevantní či evidentně mimoběžné, aby od nich žalovaná případně mohla ve svém rozhodnutí zcela abstrahovat. Je tomu právě naopak, jak ostatně soud naznačil již v opakovaně připomínaném Zrušovacím rozsudku, kterým důsledně vypořádání odvolací argumentace stran těchto otázek týkajících se žalobkyně namítaného rozdílného přístupu žalované k jinak srovnatelným nebo dokonce závažnějším skutkům žalované uložil.
76. Žalobkyni je přitom v souladu s dříve uvedeným třeba přisvědčit potud, že situace stran vázanosti právním názorem soudu vysloveným k okruhu námitek pod čtvrtým žalobním bodem je poněkud specifická, neboť, jak soud uvedl výše, devátý senát zdejšího soudu na jedné straně vyhověl námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů záležející v nevypořádání se s odvolacími námitkami

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

odpovídajícími těm, které žalobkyně vznesla pod čtvrtým žalobním bodem ve své původní žalobě, avšak tyto námitky na druhé straně současně věcně přezkoumal a shledal je nedůvodnými. Lze přitom jistě dovozovat, že smyslem a účelem, resp. cílem tohoto Zrušujícího rozsudku jistě nemohlo být, aby žalovaná vedla pokračující řízení o odvolání již toliko formálně a bez ohledu na jeho průběh a eventuální novou a doplněnou argumentaci. Závěry devátého senátu vyslovené v rámci věcného přezkumu námitek soustředěných pod čtvrtým žalobním bodem ve Zrušujícím rozsudku je přitom z pohledu osmnáctého senátu nutné vnímat (se zřetelem k procesní situaci, v níž byly vysloveny) spíše jako obecné (jako určitá základní východiska), neboť z povahy věci se devátý senát nemohl důvodností tohoto okruhu námitek zabývat úplně a komplexně, nýbrž toliko v té míře, v níž mu to jím shledána nepřezkoumatelnost Původního rozhodnutí o odvolání dovolila.

77. K tomu pak přistupuje právě shora akcentovaná okolnost, že žalobkyně v doplnění odvolání připojila v rámci tohoto okruhu námitek poukazujících na porušení principu materiální rovnosti, resp. na to, že rozhodnutí žalované v této věci jsou v kontextu jiných skutků nebo jiných rozhodnutí excesivní, novou argumentaci, reagující mj. i na závěry soudu, k níž nejen že se však žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyjádřila, ale předmětné podání v souladu s dříve uvedeným vůbec nezaložila do správního spisu.
78. Žalobkyni tak podle přesvědčení osmnáctého senátu svědčilo (a to i s ohledem na shora připomenuté judikatorní závěry) za situace, kdy soud vyhověl jejím námitkám poukazujícím na nepřezkoumatelné vypořádání její argumentace poukazující na neodůvodněně nerovný přístup žalované a zavázal žalovanou posoudit a konkrétně vypořádat odvolací námitky v tomto směru vznášené, kromě jiného i právo na vypořádání argumentace, kterou své původní námitky v reakci na závěry soudu rozvinula, doplnila a podpořila.
79. Obdobnou vadou pak Napadené rozhodnutí trpí ve vztahu ke zcela nově v dalším průběhu odvolacího řízení doplněné argumentaci, tedy k námitkám, jimiž žalobkyně v doplnění odvolání ze dne 18. 3. 2022 poukazovala na nepřiměřenost výše paušální částky náhrady nákladů správního řízení. Soud ověřil, že žalobkyně v předmětném podání obdobně jako nyní v podané žalobě kromě jiného namítala, že uložené náklady ve výši 8 000Kč považuje za excesivní, s tím, že částku nepovažuje za bagatelní, ale naopak za nepřiměřenou a v podstatě i částečně nahrazující peněžitý trest. Podobně jako nyní v podané žalobě přitom provedla porovnání s jinými případy paušální výše nákladů řízení a namítala, že výše nákladů by neměla dle žalobkyně výrazně vybočovat z nákladů obecného přestupkového řízení. Měla za to, že částku 8 000 Kč nelze považovat za přiměřenou, ale za zneužití práva a skryté trestání advokáta; namítala, že přestože v daném případě je formálně upuštěno od potrestání, materiálně je podle ní uložena sankce.
80. Ani v tomto případě však odvolací kárný senát k předmětnému okruhu nových námitek žalobkyně žádné závěry v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyslovil. Nejenže na předmětnou argumentaci nereagoval nijak výslovně, z odůvodnění Napadeného rozhodnutí nelze dovozovat ani žádnou implicitní reakci na danou argumentaci, zvláště pak, nebylo-li v souladu s dříve uvedeným samotné podání žalobkyně ze dne 18. 3. 2022 součástí správního spisu, a nelze-li ověřit, že bylo k dispozici členům odvolacího kárného senátu v době jejich rozhodování o podaném odvolání. Ani tyto námitky přitom nelze dle stanoviska soudu označit za zcela nevýznamné, zjevně irelevantní či evidentně mimoběžné, resp. takové, jejichž nevypořádání by bylo lze obhajovat výše připomenutými obecnými principy. I podle rozhodovací praxe správních soudů je ostatně v případech, kdy účastník správního řízení proti uložení povinnosti náhrady nákladů správního řízení paušální částkou brojí konkrétními námitkami, třeba tyto námitky vypořádat (srov. např. bod 40 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, čj. 8 Afs 76/2009 - 109).
81. Soud tak uzavírá, že žalovaná zatížila Napadené rozhodnutí vadami uvedenými v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť ze správního spisu nebylo zjevné, zda při jeho vydání vůbec zohlednila obsah doplnění odvolání ze dne 18. 3. 2022, jež do správního spisu nezaložila

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

a jež nebylo zahrnuto ani v jeho spisovém přehledu. Nejasnost stran toho, zda členové odvolacího kárného senátu při vydání Napadeného rozhodnutí o tomto podání žalobkyně věděli, je přitom podpořena shora podrobně vyloženými úvahami a závěry o tom, že se žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí námitkami doplněnými žalobkyní v předmětném podání vůbec věcně nevypořádala.

82. Soud tak shledal námitky uplatněné pod šestým žalobním bodem důvodnými. Pro úplnost přitom podotýká, že ve vztahu k posouzení nepřezkoumatelnosti co do (ne)vypořádání se s námitkami pod prvním, druhým a třetím žalobním bodem byl beze zbytku vázán právním názorem vysloveným ve Zrušujícím rozsudku, dle něhož byl standard vypořádání se s těmito otázkami posouzen jako dostatečný.
83. V reakci na argumentaci žalobkyně v části IV. žaloby a se zřetelem k postupu devátého senátu v řízení o žalobě proti Původnímu rozhodnutí o odvolání pak soud uvážil následovně.
84. Předně je třeba zopakovat, že osmnáctý senát Městského soudu v Praze je ze shora vyložených důvodů přísně vázán závěry vyslovenými devátým senátem zdejšího soudu v odůvodnění Zrušujícího rozsudku, i pokud jde o závěr o nedůvodnosti substanciální argumentace předkládané nyní soudu opětovně ve shodné podobě v rámci prvního, druhého a třetího žalobního bodu.
85. Osmnáctý senát tedy není se zřetelem ke shora připomenutým závěrům rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu oprávněn se od závěrů vyslovených devátým senátem jakkoli odchylovat, tyto revidovat či je jakkoli přehodnocovat. I pokud by se tedy se závěry devátého senátu jako takovými, popř. i některými z nich, neztotožňoval, brání mu výše připomenuté principy v tom, aby svým právním názorem závěry devátého senátu korigoval či dokonce zcela změnil. Soud proto níže tyto závěry doslovně přebírá ze Zrušujícího rozsudku, neboť „mu ani nic jiného nezbyvá“.
86. Jak bylo naznačeno výše, poněkud odlišnou však shledává osmnáctý senát situaci v případě námitek vznášených nyní pod **čtvrtým žalobním bodem**. Soud výše uzavřel, že žalobkyni svědčilo za situace, kdy soud v původním Zrušujícím rozsudku vyhověl jejím námitkám poukazujícím na nepřezkoumatelné vypořádání její argumentace týkající se neodůvodněně nerovného přístupu žalované a zavázal žalovanou posoudit a konkrétně vypořádat odvolací námitky v tomto směru vznášené, kromě jiného i právo na vypořádání argumentace, kterou své původní námitky v reakci na závěry soudu rozvinula, doplnila a podpořila. Se zřetelem k tomu, že žalovaná tomuto požadavku nedostála, nemohl osmnáctý senát Městského soudu v Praze nyní podle svého přesvědčení posoudit důvodnost substanciálních námitek formulovaných v nyní projednávané žalobě pod čtvrtým žalobním bodem. Tyto námitky tak budou moci být se zřetelem k principu subsidiarity soudního řízení správního posouzeny teprve v dalším řízení o případné žalobě žalobkyně proti eventuálnímu novému rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. Jakkoli přitom osmnáctý senát nijak netěší, že svým rozsudkem přispívá k dalšímu pokračování této kauzy, je přesvědčen o tom, že s ohledem na shora vytknuté vady v postupu žalované a se zřetelem k právu žalobkyně na to, aby se s tímto okruhem její argumentace nejprve přezkoumatelným způsobem vypořádala sama žalovaná, nebylo jiné řešení přípustné. Osmnáctý senát přitom v těchto svých úvahách zohlednil mj. skutečnost, že o podané žalobě rozhodl do tří měsíců od jejího podání, a doba jeho rozhodování tak rozhodně nebyla faktorem, jenž by měl na celkovou dobu řízení relevantní negativní vliv.
87. K námitkám formulovaným pod **prvním žalobním bodem** pak soud se zřetelem k výše uvedenému opakuje závěry vyslovené v bodech 33 – 41 Zrušujícího rozsudku.
88. *„Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 As 34/2003-47, výkon advokacie není jen samotné poskytování právních služeb, ale také veškeré úkony, k nimž je advokát povinen v souvislosti s poskytováním právní služby i poté, kdy je zastupování klienta ukončeno. Takové úkony advokát činí nikoliv jako občan, ale jako advokát při výkonu advokacie. Pokud § 17 zákona o advokacii ukládá advokátovi povinnost chovat se při výkonu svého povolání - advokacie určitým způsobem, pravidla profesionální etiky jej zavazují k určitému chování nejen při*

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

výkonu advokacie, ale i v soukromé sféře, přičemž hlavním důvodem je ochrana advokátního stavu a ochrana veřejných zájmů. Z těchto hledisek je třeba chápat požadavky vymezené v čl. 4 odst. 1 etického kodexu, tedy všeobecné požadavky na poctivé, čestné a slušné chování advokáta, jako generální skutkovou podstatu pokrývající pravidla v celé jejich šíři. Požadavek poctivosti, čestnosti a slušnosti platí tedy nejen pro výkon advokacie, ale i pro soukromý život advokáta, pro vztahy k jeho soukromým věřitelům a dlužníkům, pro jeho projevy na veřejnosti, pro jeho chování ve společenském styku apod.

89. Lze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že ve výše uvedené věci se vedl primárně spor o to, kde jsou hranice definice výkonu advokacie, avšak právě proto jej lze dle názoru soudu aplikovat na danou věc, když je nezbytné posoudit, zda k předmětnému skutku došlo při výkonu advokacie či nikoliv.
90. Je zřejmé, že zákonodárce důsledně rozlišuje pojmy výkon advokacie a poskytování právních služeb (srovnej například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. 5 Tdo 209/2011). Jak dále vyplývá z rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 10. 2018, sp. zn. 9 Ad 10/2015-122, nelze považovat za formalistický výklad a aplikaci práva, pokud je advokát postižen za chování, kterým snižuje důstojnost advokátského stavu (§ 17 zákona o advokacii). Tato důstojnost je klíčová pro zachování jedinečné pozice advokacie při prosazování práva a ochraně práv jednotlivých osob. Z toho důvodu byla České advokátní komore dána pravomoc (a také povinnost) dbát nad řádným výkonem advokacie včetně toho, že se advokáti budou chovat čestným a slušným způsobem, aniž by tím byla popřena možnost ochrany práv jejich klientů. A v případě porušení těchto povinností je nejenom právem České advokátní komory, ale také její povinností kárně potrestat advokáta, který jedná v rozporu s pravidly stanovenými zákonem o advokacii či etickým kodexem. Svobody projevu (čl. 17 Listiny) používají i advokáti. Vybraně kritické, expresivní vyjádření i přes jeho „neprávní povahu“, „lidový slovník“ a skutečnost, že bylo proneseno advokátkou v rámci výkonu advokacie, je chráněno svobodou projevu, pokud se nejedná o hanlivé či sprosté vyjádření, které by s ohledem na použité výrazy v neakceptovatelné míře zasahovalo do důstojnosti advokátského stavu (§ 17 zákona o advokacii), či o vyjádření, které by neakceptovatelně podkopávalo důvěru veřejnosti v justiční orgány demokratického státu či nedůvodně uráželo konkrétní osoby participující na výkonu spravedlnosti. Z odůvodnění uvedeného rozsudku dále vyplývá, že důvěru v advokacii pak budují jednotliví advokáti, kteří musí nejenom vystupovat v souladu s právními předpisy (zákonem o advokacii a etickým kodexem), ale také profesionálně. Je přitom povinností každého advokáta svým chováním a svými projevy obecně přispívat ke zvýšení důvěry v advokacii a tím také posilovat důstojnost advokátského stavu.
91. S výše uvedenými závěry, na které také odkazoval žalovaný ve vyjádření k žalobě, se soud plně ztotožňuje. Žalobkyně prostřednictvím svého účtu na sociální síti Facebook zveřejnila pod fotografií starosty jedoucího na velbloudovi hanlivý komentář. Současně žalobkyně na sociálních sítích vystupuje jako advokátka a jako advokátka se také prezentuje široké veřejnosti. I v případě, že by uvedený, či obdobný komentář pod takovouto fotografií zveřejnil jakýkoli advokát za pomoci jeho soukromého účtu, zatímco by se veřejnosti, prostřednictvím jiného účtu veřejně prezentoval jako advokát, mohlo by dojít k ohrožení vážnosti a důstojnosti advokátního stavu. I takovýto soukromý profil si veřejnost může spojit s osobou advokáta, a nebude rozlišovat mezi tím, zda zde vystupuje jako advokát, či jako běžný občan. Není výjimečné, že pro běžného člověka každý, kdo vykonává advokacii, tedy je advokátem, je advokátem neustále (lidově řečeno: „ve dne v noci“). O to více výše uvedené platí v případě žalobkyně, která byla mediálně známá a mediálně aktivně vystupovala jako advokátka již před předmětnou událostí, a v podvědomí společnosti se takto uvedla. K tomu přispívá také příjmení žalobkyně, které je v ČR velmi neobvyklé. Veřejnost, již je žalobkyně, jakožto advokátka známá, si její jméno, byť na soukromém facebookovém profilu spojí s její osobou i s jejím povoláním.
92. Lze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že při zveřejnění předmětného komentáře skutečně neposkytovala právní služby a tedy nevykonávala advokacii v tom smyslu, jak jej vymezuje § 1 odst. 1 zákona o advokacii. Jak však vyplývá z výše uvedeného, žalobkyně byla stále advokátkou, která je navíc veřejně aktivní a známou osobou, a její výrok tak mohl mít dopad na vážnost a důstojnost advokacie, to ostatně sama žalobkyně ani nerozporovala. Vyjádří-li totiž nějaký názor „neznámý“ občan, nemá to, dle názoru soudu takový dopad, jako když tento či obdobný názor vyjádří osoba veřejně známá, navíc náležící k tak váženému profesnímu stavu, jakým je advokacie.
93. Skutečnost, že do § 17 zákona o advokacii bylo od 1. 1. 2021 zákonem č. 527/2020 Sb., vloženo slovo „zejména“ před slovní spojení „při výkonu advokacie“ pouze potvrzuje výše uvedené závěry soudu, tedy to, že pojem výkon

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

advokacie je nezbytné vnímat v širším smyslu, než jak jej definuje zákon o advokacii (§ 1 odst. 1 zákona o advokacii). I při aplikaci zásady vyplývající z článku 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobody soud dospěl ke stejnému závěru.

94. Argumentuje-li žalobkyně principem *nulla poena sine lege* s tvrzením, že samospráva není nad zákonem a je možné ji realizovat pouze v zákonném rámci, tak k tomuto soud dodává, že žalovaný postupoval v rámci svého zákonného zmocnění, nikoliv mimo tento rámec. Česká advokátní komora je orgánem profesní samosprávy (tzv. veřejnoprávní korporací), kterému byla svěřena kárná pravomoc ve vztahu k jejím členům, a kterou si může upravit svými vlastními normami. Každá profesní komora, má za cíl zejména dohlížet nad vykonáváním daného povolání a dále také chránit vlastní zájmy svých členů. Ve svém zájmu tyto profesní komory zajišťují rozvoj vzdělání pro své členy a umožňují vykonání zkoušek pro zájemce, kteří se chtějí stát novými členy. Komora také vytvoří svá vlastní pravidla, která jsou všichni členové povinni spolu s právním řádem České republiky dodržovat. Tato pravidla jsou tzv. stavovskými předpisy a jedná se o soubor pravidel profesionální etiky a práv a povinností členů. Každá profesní komora má také své orgány, kterými je samospravována (mezi ně v projednávaném případě patří prvostupňový orgán a žalovaný). Tyto orgány profesních komor pak mají pravomoc například zabývat tzv. kárné řízení (trestání) proti členům, kteří nedodrží stavovské či právní předpisy, a na základě tohoto řízení je možné jim členství odebrat a výkon povolání pozastavit. Každá komora se také řídí svým zákonem (v projednávaném případě zákonem o advokacii).
95. Lze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že oproti profesím soudce či státního zástupce není výkon advokacie tak svázaný, když advokát může být například politicky aktivní a může komentovat veřejné dění. Avšak právě skutečnost, že advokát může komentovat veřejné dění a být politicky aktivní stvrzuje výše uvedené úvahy soudu, když žalobkyně jako veřejnosti známá advokátka učinila (byť dle jejího tvrzení na soukromém profilu jako soukromá osoba) komentář, který by mohl ovlivnit vnímání advokátního stavu veřejností, ať již v pozitivním či negativním směru (k samotnému posouzení viz níže). Lze tedy uzavřít, že čím známější advokát, tím menší možnost má tento advokát vystupovat tak, aby jeho činy nebyly spojovány s výkonem advokacie. Soud pouze doplňuje, že je na uvážení, proč žalobkyně nejprve poukazuje na rozdíly mezi justičními profesemi stran nároků na jejich vystupování a následně se obhájí kárnou praxí těchto jiných justičních profesí.
96. Námitka žalobkyně, že její jednání není protiprávní obecně, že se jednalo čistě o občanský projev, a kárná odpovědnost za něj vzniknout nemohla, implikuje, že žalobkyně má za to, že jelikož není její chování protiprávní např. dle trestního zákoníku, nemůže vzniknout žalobkyni ani kárná odpovědnost. Ad absurdum lze toto tvrzení vyložit tak, že pokud není jednání protiprávní i jiným způsobem, než jak je posuzováno, nemůže být posuzováno vůbec. Kárné provinění může však zcela bez dalšího vzniknout i v případě, že nedošlo k protiprávnímu jednání ve smyslu trestního zákoníku, či přestupkového zákona, resp. nedošlo k přestupku. Kárná řízení advokátů mají samostatnou úpravu v zákoně o advokacii, blíže specifikovanou advokátním kárným řádem, a kdy předmětem tohoto řízení je postihovat kárná provinění v souladu s uvedenou úpravou nehlédě na to, zda se jednalo i o protiprávní jednání dle trestního zákoníku či jiného zákona“.
97. K námitkám formulovaným pod **druhým žalobním bodem** soud z výše vyložených důvodů opakuje a přebírá závěry vyslovené v bodech 42 – 43 Zrušujícího rozsudku.
98. „Soud nevešel ani na argumentaci ..., že skutek žalobkyně nedosahoval intenzity, jež by byla s to ohrozit vážnost kohokoliv, včetně advokacie. K této námitce lze odkázat na odůvodnění tohoto rozsudku pod body 36 až 41. Dále soud uvádí, že dle čl. 4 odst. 1 etického kodexu je advokát povinen mj. slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Posouzení, zda je chování advokáta slušné, do jisté míry závisí na konkrétní situaci. V projednávaném případě žalobkyně pod fotku jiné osoby na veřejně přístupné sociální síti facebook umístila komentář, jehož obsah byl zcela bezpochyby pejorativní, urážející jím dotčenou osobu (neboť žalobkyně v komentáři dotčenou osobu – starostu města, přirovnala k poblavnímu údu, což má, i bez použití vulgarismů, značně dehonostující konotace), a to aniž by z něj vyplývaly důvody, co jí k takovému komentáři vedlo. Adresát komentáře je navíc veřejnou osobou. Smysl komentáře je zřejmý, jedná se o vulgaritu, která má schopnost ovlivnit vážnost a důstojnost advokacie, zejména s ohledem na to, že žalobkyně je advokátkou veřejnosti známou, jak již bylo uvedeno výše. Argumentovala-li žalobkyně tím, že se starosta obce (adresát komentáře) dostal do komické situace jízdou na velbloudovi v orientálním kostýmu, snažil se tak získat politickou přízeň a že se jedná o komickou situaci, vzbuzující mnoho otázek ohledně vynakládání veřejných prostředků a personální kapacity starosty, považuje

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

toto soud za zcela irrelevantní. Komentář žalobkyně bezpochyby nikterak nepřispívá k zodpovězení těchto otázek, na které se dle tvrzení žalobkyně snažila svým komentářem poukázat, toliko pouze uráží osobu starosty. Nic žalobkyni nebránilo na výše nastíněné otázky upozornit přímo pod předmětnou fotografií, případně začít debatu o těchto otázkách. Namísto toho se žalobkyně rozhodla, leč opisem, starostu urazit.

99. *Dle názoru soudu chování žalobkyně nelze v konkrétní posuzované situaci vnímat jako slušné. Bezodůvodné přirovnávání jiného člověka ke pohlavnímu orgánu činěném veřejně a za účelem tohoto člověka ponížit, nelze považovat za slušné chování obecně, natož v případě advokáta, který je stavovskými předpisy vázán k důstojnému chování. Jedná se tedy o porušení pravidel profesionální etiky (čl. 4 odst. 1 etického kodexu), které dosahuje takové intenzity, že je způsobilý narušit důstojnost advokátního stavu. Zcela bezpochyby je komentář zároveň takové intenzity, že je způsobilý narušit důstojnost jeho adresáta“.*
100. **Konečně pak osmnáctý senát s ohledem na dříve uvedené přebírá k námitkám formulovaným pod třetím žalobním bodem závěry devátého senátu vyslovené v bodech 44 – 55 Zrušujícího rozsudku.**
101. *„Soud neshledal důvodným ani...žalobní bod, v němž žalobkyně namítala, že právní hodnocení skutku mělo být korigováno principem svobody slova. Soud předně obecně uvádí, že, jak opakovaně konstatoval Ústavní soud, právo na svobodu projevu a právo na informace jsou jedním z úhelných kamenů demokratického státu, neboť teprve svobodné informace a jejich výměna a svobodná diskuse činí z člověka občana demokratické země (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. I. ÚS 526/98). Svoboda projevu se přitom nevztahuje jen na tvrzení či stanoviska příznivě přijímaná či považovaná za neškodná nebo bezvýznamná, ale i na ta, která jsou považována za polemická, kontroverzní, šokující nebo třeba i někoho urážející. Zda předmětná tvrzení či stanoviska nepřekročila meze, kdy je lze označit za fair a tedy požívající ústavní ochrany, je pak třeba vždy posoudit ve světle věci jako celku, včetně jejich znění a v kontextu, v němž byla pronesena (viz náleží Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 1990/08).*
102. *Jak již soud výše uzavřel, žalobkyně skutek učinila při výkonu advokacie, neboť jej sice učinila na svém osobním facebookovém profilu, avšak současně byla advokátkou.*
103. *ESLP se k problematice specifického postavení advokátů vyjádřil například ve věci Casado Coca proti Španělsku (rozsudek, 24. 2. 1994, č. 15450/89), Schöpfer proti Švýcarsku (rozsudek, 20. 5. 1998, č. 25405/94), a stran jejich vyjadřování směrem ke justici ve věci Kyprianou proti Kypru (rozsudek, 12. 12. 2005, č. 73797/01), když ze závěrů vyplyvá že: „[z]vláštní pozice advokátů jakožto prostředníků mezi veřejností a soudy je stará do ústředního postavení v rámci výkonu spravedlnosti. Toto postavení vysvětluje obvyklá omezení, která se vztahují na jednání členů advokátní komory. Vzhledem ke klíčové roli advokátů v této oblasti lze od nich legitimně očekávat, aby přispívali k hladkému chodu justice a zachovávali důvěru veřejnosti v justici“.*
104. *V judikatuře ESLP je rozlišována kritika rozhodnutí a kritika osoby (srov. např. Barfod proti Dánsku, rozsudek, 22. 2. 1989, č. 11508/85), kdy kritika rozhodnutí soudu či státního zástupce požívá vyšší ochrany, než kritika konkrétního představitele soudní moci [In: KOSAŘ, David. Kapitola XX [Svoboda projevu (čl. 10 Úmluvy)]. In: KMEC, Jiří, KOSAŘ, David, KRATOCHVÍL, Jan, BOBEK, Michal. Evropská úmluva o lidských právech. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1060.]]. Je také nutné rozlišovat kritiku profesní a kritiku soukromého života, kdy kritika profesní sféry požívá vyšší ochrany, než kritika soukromého života (In: KOSAŘ, David. Kapitola XX [Svoboda projevu (čl. 10 Úmluvy)], tamtéž). Kritika zasahující do profesní sféry je však vnímána ESLP široce (srovnej např. Obukhova proti Rusku, rozsudek, 8. 1. 2009, č. 34736/03, nebo Rizos a Daskas proti Řecku, rozsudek, 27. 5. 2004, č. 65545/01]. Dále je nezbytné rozlišovat, kde se kritika odehrává. Nejvyšší ochrany požívají kritické projevy v soudní síni (srovnej např. Roland Dumas proti Francii, rozsudek, 15. 7. 2010, č. 34875/07), když ochrana těchto projevů má instrumentální povahu, a slouží primárně k ochraně zájmů klienta advokáta (srovnej Meister proti Německu, rozhodnutí ESLP, 10. 4. 1997, č. 30549/96). Stran neveřejné komunikace se ESLP vyjadřuje, že tato je dostupná pouze omezenému okruhu osob, což je polehčující okolností (srovnej Bezmyannyy proti Rusku, rozsudek, 8. 4. 2010, č. 10941/03), avšak i jen neúmyslné proniknutí této komunikace do médií jde k tíži kritizující osoby (Zakharov proti Rusku, rozsudek, 5. 10. 2006, č. 14881/03). Při kritice skrze média se ESLP vyjadřuje, že je nezbytné vzít v potaz dosah daného média, kdy například kritika v celostátní televizi je daleko závažnější než kritika v regionálním periodiku*
- Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

(srov. *Karhuvaara a Iltalehti proti Finsku*, rozsudek, 16. 11. 2004, č. 53678/00). Je však skutečností, že existuje i judikatura ESLP, která poskytuje ochranu kritice skrze celostátní deník (viz např. *Kobenter a Standard Verlags Gmbh proti Rakousku*).

105. Otázkou svobody projevu advokáta v souvislosti s kritikou se zabývaly také české správní soudy. Např. zdejší soud se v rozsudku ze dne 10. 10. 2018, č. j. 9 Ad 10/2015-122, v němž se zabýval otázkou svobody projevu advokátky, která kritizovala fungování státního zastupitelství. Zde mimo jiné zdejší soud s odkazem na výše uvedenou judikaturu ESLP, že svobody projevu požívají i advokáti, kteří mají právo veřejně kritizovat fungování justice, avšak jejich kritika nesmí překročit určitou mez. Dále uvedl, že osobní kritika osob požívá menší ochrany a může zavdávat příčinu k omezení svobody projevu, neboť převládá zájem na ochraně pověsti dané osoby.
106. Ač se výše uvedená judikatura ESLP i českých správních soudů zabývá projevy advokátů na adresu soudů, soudců, státního zastupitelství a státních zástupců či projevů učiněných v soudní síni, plyne z ní dle soudu jednoznačně, že svobodu projevu advokáta lze v určitých případech omezit. Ostatně tento závěr žalobkyně sama uvádí ve své žalobě.
107. V projednávaném případě lze dle názoru soudu posoudit komentář žalobkyně jako kritiku. I když se jedná o vulgární veřejné vyjádření, lze i toto považovat za kritiku, leč kritiku, která nemá blubšího významu a není způsobilá jakkoli přispět k veřejné debatě. I pouhý vulgarismus směřovaný vůči jiné osobě totiž může být kritikou této osoby. Je však nutné rozlišit, jak byla tato kritika vyjádřena, co bylo kritizováno, a jaké následky toto mohlo mít pro jiné osoby. Komentář kritizoval osobu starosty, a to aniž by vysvětlil důvody kritiky, nejednalo se o kritiku konstruktivní, jednalo se tak o pouhou ničím nezduvodněnou osobní kritiku starosty. Nejednalo se o kritiku jednání starosty, jak žalobkyně uvedla v žalobě, neboť z obsahu komentáře jakákoli souvislost s jednáním starosty nevyplyvá.
108. Soud nepopírá, že by uvedená kritika starosty, ač značně vulgární, nemístná a nikterak přínosná, mohla požívat ochrany dle čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy. Je však nezbytné mít na paměti, že v předmětné věci jde o posouzení zejména otázky, zda vyjádření žalobkyně, byť by požívalo ochrany uvedených ustanovení, mohlo snížit důstojnost a vážnost advokátního stavu. Současně je potřeba vzít v potaz skutečnost, že předmětný komentář byl učiněný na sociální síti, tedy v prostoru, který může mít potencionálně i mezinárodní dosah. Jedná se navíc o zcela jinou situaci, než kdyby „běžná“ osoba takto urazila advokáta, kdy by nedošlo ke snížení důstojnosti a vážnosti advokátního stavu chováním, resp. projevem advokáta.
109. Soud k tomu dodává, že ve shora uvedeném rozsudku ze dne 10. 10. 2018, č. j. 9 Ad 10/2015-122 soud dospěl k závěru, že vulgární výroky tamní žalobkyně uváděné v její e-mailové korespondenci v rámci společenství vlastníků jednotek, urážející mj. předsedu SVJ, jsou kárně postižitelné. Konkrétně soud uvedl: „(...) v daném případě žalobkyně použila neakceptovatelné sprosté a hanlivé výrazy, které navíc byly v některých případech namířeny jako urážky vůči konkrétním osobám. Tím nedostala povinnosti podporovat a hájit důstojnost a vážnost advokátského stavu, neboť její chování se přičilo pravidlům slušnosti. A na uvedeném nic nemění, pokud předmětné výroky nebyly proneseny v přímé souvislosti s výkonem advokacie, neboť žalobkyně se v dané konverzaci jako advokátka do určité míry profilovala.“ A tato situace nastala i v nyní projednávané věci.
110. V projednávané věci se žalobkyně svým hrubým, dle soudu nemístným komentářem, mířícím proti konkrétní osobě (starostovi), učiněným při výkonu advokacie, dopustila snížení důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Takové vyjádření tedy proto není chráněno svobodou projevu.
111. Žalobkyně navíc v žalobě uvádí, že komentář měl vést také k poukázání na to, že jízda starosty na velbloudovi v orientálním kostýmu vzbuzuje mj. mnoho otázek ohledně vynaládání veřejných prostředků. Z komentáře však žádným způsobem nevyplyvá, že by žalobkyně kritizovala byť jen jednu z v žalobě nastíněných otázek (vynaládání veřejných prostředků, snaha o získání politického obdivu), naopak míří přímo proti osobě starosty, kterého vulgárně, ač bez přímého použití vulgarismu, označila za poblavní orgán. Takováto kritika není ani konstruktivní, ani jakkoli přínosná, kdy se jedná toliko o vulgární urážku. Je zcela logické, že žalovaný považoval za nutné tento skutek projednat. Jak bude ostatně uvedeno níže, toto rozhodnutí nikterak nevybočuje z rozhodovací praxe žalovaného, tedy není excesivní, naopak jej lze považovat za mírné, když jediným „trestem“ pro žalobkyni bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

projednání kárného provinění a úbrada nákladů kárného řízení, od uložení kárného opatření žalobkyni bylo upuštěno

112. *Soud dodává, že žalobkyně nebyla potrestána za své vyjádření per se a za možný zásah do osobnostního práva starosty, který je, jako osoba veřejně činná, nucen snášet vyšší úroveň kritiky, avšak byla potrestána za to, že její vyjádření mohlo narušit důstojnost a vážnost advokátního stavu, do něhož sama náležela, jako advokátka se prezentovala a veřejně angažovala (viz body 36 až 41), nebledě na to, jak je advokátní stav fakticky vnímán veřejností. Každý člověk se může vyjadřovat jakkoli uzná za vhodné, všelijakým způsobem, avšak musí mít na paměti své postavení, a být srozuměn s možnými následky. U příslušníka advokátního stavu, který je povinen znát a dodržovat stavovské předpisy to platí tím spíše“.*

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

113. Na základě shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalované podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení zohlední žalovaná závěry vyslovené soudem výše v bodech 47 – 86 tohoto rozsudku a v souladu s výše uvedenými judikatorními mantinely důsledně vypořádá námitky žalobce a především vysloví a přezkoumatelným způsobem odůvodní své vlastní závěry k námitkám, jimiž žalobkyně poukazuje na porušení principu materiální rovnosti, resp. rozdílnost v přístupu žalované k jinak srovnatelným nebo dokonce závažnějším skutkům.
114. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
115. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobkyně, jejíž náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta, který jej v řízení zastupoval, za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**advokátní tarif**“), tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby a dalšího podání ve věci. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč (3 x 3 100 = 9 300). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (3 x 300 = 900). Odměna advokáta tak činila 10 200 Kč, zvýšená o DPH ve výši 21 %, neboť advokát je plátcem DPH, tedy 12 342 Kč. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. října 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu